

WETENSCHAPPEN

WAAR ZIT HET VERMOGEN DER TIJDBEPALING?

Er zijn menschen, aldus prof. Othmar Sterzinger in die Umschau, die op een ogenblik 's nachts wakker worden, op een kwartier na juist weten aan te geven hoeveel uur zij geslapen hebben, of hoe laat het op dat ogenblik is. Anderen, die om 4, 5 of 6 uur wakker willen worden, bereiken dat. Ook zijn er, die als men hun op welk ogenblik van den dag ook vraagt: hoe laat het is, zich slechts een paar minuten vergissen. Bijna alle menschen bezitten zoo'n min of meer nauwkeurige schattingsvermogen omtrent den tijd.

Ook eenige dieren beschikken over dat vermogen. Reeds Brehm bericht, dat de zwaluwen den Mei bij ons aankomt en den Ien Augustus ons verlaat; dat is heden nog precies eerder als in den tijd van Brehm, onverschillig of het goed dan wel slecht weer is. Op een vast uur ontwaakt de kanarie en handhaaft haar dagverdeling, ook nog wekelang, waarnaer men haar 24 uur in het duister laat. Al bevoegt men het murmel tegen den winter een warm onderdak of overvloedig voedsel, toch overvalt haar de slaap, zodra het jaargetijde daarvoor gekomen is. De garnaal is overdag rood en 's nachts blauw, ook al heeft men het dier van zijn ogen beroofd.

Vele planten openen hun bloemen op een bepaald uur van den dag en Linnæus heeft op grond van deze wetmatigheid een eigen bloemenklok vastgesteld, beginnend met den om drie uur in den morgen opstaanden boksbard en eindigend met den om 12 uur 's nachts ontluikende „Koningin van den Nachter”. De bloemen en andere planten gaan op 'n vast uur slapen, d.w.z. zij nemen een slaaphouding aan en doen dit op hetzelfde tijdstip, onverschillig of ze in een donkeren kelder dan wel in den langen dag van Noordelijk IJsland staan.

Men is deze bewijzen van tijdbepalingsvermogen van plant en dier met proefnemingen te lijf gegaan. Men dresseerde b.v. oesters door hun schalen, gedurende een tijdsduur welke met dien van hun vervoer overeenkomt, gesloten te houden. Vooral Belling en Wahl hebben zich uitgesloofd, om de oorzaken van dit merkwaardige verschijnsel op te sporen. Mei Belling dresseerde bijen niet alleen, om op een bepaald uur naar de voederplaats te komen, maar ook op verschillende uren van den dag. Zij liet de bijen dag en nacht onder constante belichting, om de groote perioden van het daglicht uit te schakelen; zij veranderde het vochtgehalte der lucht en het elektrische geleidingsvermogen der omgevende atmosferen, maar al die maatregelen bleven zonder invloed. Slechts één ding bleek: de bijen schenen zich de uren en niet de tijdsperioden tussen den eenen dresstrustijf en den andere in te prenten. Mei Belling trok daaruit de conclusie, dat de tijdsoriëntatie moet geschieden door een nog onbekenden factor der dagerperiode. Wahl heeft deze proeven aangevuld en bewezen, dat temperatuursverhoging geen invloed oefent en ook een honger-rhythme uitgeschakeld. Hij bracht verder de bijen in een zoutrijn, waar de bloemen hun gewone slaaphouding lieten varen, terwijl de bijen zich niet van de wijs lieten brengen. Het raadsel van het tijdbepalingsvermogen bleef onopgelost.

W. Grabensberger van het Psychologisch Laboratorium te Graz heeft een onderzoek ingesteld naar het tijdbepalingsvermogen bij mieren en wel bij elf soorten. De mieren lieten zich evenals de bijen dresseeren, om op willekeurige uren en meer dan eens per dag zich naar den voerbak te begeven. Zij leerden dit alles vinger dan de bijen en hadden op deze ook nog voor, dat zij ook op andere 24-urige tusschenpoelen gingen. Zij kwamen dus ook dan naar den voerbak, wanneer de tijdsafstand tusschen de voederings 22 of 26, zelfs 3 of 48 uur bedroeg. Evenals bij de bijen werd ook hier met constante belichting gewerkt. Het was Grabensberger vooral te doen, om den zetel van dit raadselachtig tijdbepalingsvermogen op te sporen. De eerste gedachte was natuurlijk, den zetel in het zenuwstelsel te zoeken. Een de zenuwen verlamdend middel zou dus een verlichting in den tocht naar den voerbak moeten veroorzaken, en een prikkelend middel zou dien gang moeten vervoegen. Een bedwelmende dosis chloroform of ether bleef zonder invloed, maar ook voortdurende niet bedwelmende doses bleven zonder eenigen invloed op het tijdbepalingsvermogen. Het zenuwstelsel kon dus niet de zetel van het tijdbepalingsvermogen zijn.

Dan moest het in de cel zelf zitten en werd dus deze aangeast. Een verlamdend vergif voor de cel is kinine, een prikkelend het thyreoïdine; het eerste vermindert de celstofwisseling, vertraagt het leven en het sterven, thyreoïdine versuelt die functies. De verwachte storingen traden promptly op. De mieren verschenen 3½ uur later, als een dosis kinine van 0,08 pCt. in het voedsel werd gemengd, en 4 uur vroeger na een dosis van 0,05 pCt. jodo-thyrooglobuline. De zetel van het tijdbepalingsvermogen was dus gevonden; hij is gelegen in de celstofwisseling. Is dit juist, dan moet zijn toename door temperatuursverhoging en verschuiving van den dresstrustijf verwekken. De mieren werden daarom ter controle aan een constant hooger temperatuur van circa 30 graden Celsius blootgesteld, welke ze nog niet goed verdragen en wel werden zij een keer bij 31 graden op een bepaald voederdijf gedresseerd en de temperatuur daarna tot 19 graden verlaagd, vervolgens werden zij bij 20 graden gedresseerd en de temperatuur tot 30 graden verhoogd. In het eerste geval kwamen de dieren 4½ uur later, in het tweede geval volle 8 uur vroeger bij den etensbak. Het bewijs was geleverd: het tijdbepalingsvermogen ligt bij de mieren in de celstofwisseling.

Grabensberger heeft daarop ook van zijn kant proeven met bijen genomen en gaf ze kinine en jodo-thyrooglobuline. Ook de bijen reagerden met een urenlange vertraging en een vervroeging, hoewel deze niet zóó overtuigend aan den dag kwam, daar het aantal proefdiertjes klein was.

De resultaten van Grabensberger wierpen nieuwe vragen op: Meet het dier den tijd om zoo te zeggen aan een bepaald stand van de stofwisseling, zoo ja, hoe dan de motorische reactie, hoe de tocht naar den etensbak veroorzaakt? Hoe wordt deze stand der stofwisseling opgemerkt, d.w.z. hoe komt die in het geheugen, in de psyche van het dier? Zijn deze resultaten ook op den mensch toepasselijk? Zit ook bij den mensch het tijdbepalingsvermogen in de al-stofwisseling? Wat de laatste vraag betreft, antwoordt de schrijver bevestigend, niet alleen, omdat het hier en daar dezelfde levende substantie betreft, maar ook om bijzondere redenen. Dit voorjaar kreeg ik, verklaart prof. Sterzinger, grip en den eersten dag een koorts van ruim 39 graden. Om 12 uur 's middags zond ik de mede om hoedschappen. Ze had naar mijn berekening na een kwartier, op 'n hoogst in 20 minuten terug kunnen zijn. Ze bleef echter een uur weg, wat ik zeer onaangenaam vond. Toen zij eindelijk er weer was, vroeg ik haar,

waarom ze toch zoo lang weggebleven was. Zij antwoordde, dat het pas kwart over twaalf was. „Onmogelijk”, zei ik en keek naar de klok. Tot mijn groote verbazing was het werkelijk pas kwart over twaalf. Daarmee hebben wij een beraling van het geval bij de mieren. Door de koorts was de stofwisseling in de cellen versneld en daarom kwam de werkelijke tijd mij langer voor dan bij was. En als ik naar den etensbak had moeten gaan, was ik er ook te vroeg geweest.

NIEUWE OPVATTINGEN BIJ DE BESTRIJDING VAN BESMETTELIJKE ZIEKTEN.

Men schrijft ons uit Amsterdam: In de wijze van het voorkomen van de verspreiding van besmettelijke ziekten is in de laatste jaren een principiële verandering gekomen. Behalve bij ziekten als pokken, mazelen, griep enz. vrees men niet meer de luchtinfectie, zoals vroeger, toen men er b.v. niet aan denken kon, quarantaine-richtingen te plaatsen in of dicht bij bewoonde centra.

In vergelijking met de tegenwoordige opvattingen, hechtte men toen ook een veel grootere en te groote waarde aan ontsmetting en isolering. Het is nog niet zoo lang geleden, dat hele ontsmettingsbrigades van den gezondheidsdienst door de stad rondgingen en den gansen dag bezig waren. De gemeente Amsterdam gaf aan niet minder dan 100 ontsmetters werk. Tegenwoordig zijn het er nog maar 10 en het aantal door hen verrichte ontsmettingen is verleden jaar slechts 27 geweest. Dat er in sommige gemeenten nu nog zooveel ontsmettingen plaats hebben, zit in een nog altijd van kracht zijnde regeling met het Rijk, waarbij dit bijdragen per ontsmetting verleent. Ook t. a. v. isoleeren van lijders aan een besmettelijke ziekte in men een andere richting ingeslagen. Zij wordt oververminderd gehandhaafd bij ziekten, waarbij ze zin heeft, zoals typhus, of waarbij de verpleging haar noodzakelijk maakt, gelijk diphtheritis. Met name bij roodvonk echter is men van de noodzakelijkheid ervan teruggekomen, in zoover, dat het inzicht ontstaan is, dat voor het voorkomen van verspreiding opening in een ziekenhuis geen betekenis heeft.

Wetenschappelijke ervaringen en onderzoek hebben geleerd, dat om elken lijder b.v. aan roodvonk en dysenterie een groot aantal ziektekiemdragers gezond rondlopen, bij wie zich geen klinische verschijnselen voordoen. Daarom helpen ontsmetting en isolering in ziekenhuizen niet, omdat het een praktische onmogelijkheid zou zijn al die bacillendragers op te sporen en stelselmatig onderhanden te nemen.

De directeur van den geneeskundigen en gezondheidsdienst, de heer L. Heyermans, heeft ons een uiteenzetting gegeven van de methode, welke zijn dienst in verband met het bovenstaande tegenwoordig volgt, meer in het bijzonder t. a. v. de roodvonk, die te Amsterdam doorloopend endemisch is en gewoonlijk omtrent het najaar een epidemisch karakter aanneemt.

Tot voor kort ging 90 pCt van de voorkomende gevallen naar de ziekenhuizen; maar het aantal opnemingen blijkt niet den geringsten gunstigen invloed te hebben gehad op het aantal ziektegevallen. En waar maar de helft van het aantal gevallen werd opgenomen, gedroeg het verloop van de epidemie zich precies op dezelfde wijze.

Met dat automatisch in de ziekenhuizen op-

nemen van roodvonkpatienten is daarom gebroken, omdat immers de lichte gevallen er toch aan ontsnappen. Tegenwoordig gaan alleen die gevallen naar de ziekenhuizen, waarin een sociale of medische indicatie aanwezig is. Ook is komen vast te staan, dat zich bij opening niet minder complicaties voordoen en eveneens minder gevallen in één gezin komen, dan bij verpleging thuis, welke in het algemeen niet meer moeilijkheden biedt.

DE BIDSPIJKHAAN.

(Ingezonden). Zeer Geachte Hoofdredactie. In Uw Zondagsblad van 8.10.33 geeft de heer E. van Ameyden van Duym te Parijs een belangrijke aanvulling op uw verhandeling over den Bidsprinkhaan in het no. van 2 October.

Mogelijk acht U het van betekenis, Uw lezers de aandacht er op te vestigen, dat de Mantis 20 eeuwen geleden reeds voorwerp van beschouwing voor den menschelijke geest was. Ook toen was het de woestheid van zijn aanval en de moorddadigheid van dit insect, die levendig de belangstelling wekten. De Chinezen der Han-periode kenden den roofsprinkhaan in zijn hevigheid bij de vervolging van zijn prooi en hun dichter-kunstenaars werden er door geïnspireerd tot de schepping van een Memento mori-symbol in het edele jade. In het boek: Het jade in de oude Chinese kunst, uitgeave Kon. Kunstzaal Kleykamp-1928, staat op pag. 11 afgebeeld een oude jadenegsp met het motief „Mantis vangende de cicade” voorkomende op pag. 264 in Berthold Laufer's beroemd werk „Jade.”

Laufer zelf reproduceerde deze Chineseche houtsnede uit de Ku yü yü p'u der 12e eeuw (Soengperiode). De beschrijving dezer Mantis-jade staat op pag. 29 van het Kleykampboek: „Het bovende daarvan is gestyleerd in den vorm van een biddenden roofsprinkhaan (Mantis religiosa) met dreigende ooggen, ter-

wij onderaan een ornament op het gespriak is gegraveerd, dat duidelijk een gestyleerde cicade 1) vertoont met ringvormige ooggen, een achterlijf, waarop een meander is getekend, en vienvleug, waarvan de aders geheel gelijk zijn aan de bladnerfachtige figuur op de cicadevleugels van een der Bambielen. Dit versieringsmotief van twee insecten heet: „Mantis vangt de cicade” en heeft den symbolischen zin van een Memento mori, dat aanspoort tot kordaatheid in den strijd zonder angst voor den dood, den drager van den goddeloosch vermannend: „Wees dapper als de mantis, vrees je vijand niet, maar gedank je cicade, weet te sterven 2) als de overzaggige mantis.” Boven dien illustreert dit jaden godeliersraad der Han-dynastie aardig een episode uit het leven van Te'ai Yoeng (133—192 A. D.) Deze was op een partij genoodigd. Het huis uaderend, hoorde hij het geluid van een luit. 't Was een oorlogstoon, uitdrukkend den wensch om te moorden. Te'ai, vreeszand gedood te zullen worden, keerde plotseling terug. De gasten en gastheer volgden hem, en ondervraagd, gaf Te'ai de verklaring van zijn gedrag. De gasten zeiden: „Toen je naderde, vatten wij de luit aan. Op een boom in den tuin zag wij een mantis, trachtend een cicade te vangen. Drie keer bereikte de mantis haar en driemaal faalde hij in zijn aanval. Wij vreesden, dat de mantis de cicade niet zou krijgen en deden daarom den krigstoon hooren.” Te'ai was hierdoor gerustgesteld.

Opmerkelijk is in dit citaat o. m. de uitspraak van den mantis „met dreigende ooggen” in verband met de mededeeling van den heer E. van Ameyden van Duym, dat dit insect „het boeze oog” heet in Spanje en op de Canarische eilanden.

Mogelijk was dat in het China der Han-periode ook het geval en zou de mantis-godeloosch tevens een amulet tot afweer van onheil zijn geweest.

Hoogachtend Uw Dw. Dr. Anne Hallema.

Het October-nummer van dit Haagsche blad is gevergd, dat duidelijk een gestyleerde cicade 1) vertoont met ringvormige ooggen, een achterlijf, waarop een meander is getekend, en vienvleug, waarvan de aders geheel gelijk zijn aan de bladnerfachtige figuur op de cicadevleugels van een der Bambielen. Dit versieringsmotief van twee insecten heet: „Mantis vangt de cicade” en heeft den symbolischen zin van een Memento mori, dat aanspoort tot kordaatheid in den strijd zonder angst voor den dood, den drager van den goddeloosch vermannend: „Wees dapper als de mantis, vrees je vijand niet, maar gedank je cicade, weet te sterven 2) als de overzaggige mantis.” Boven dien illustreert dit jaden godeliersraad der Han-dynastie aardig een episode uit het leven van Te'ai Yoeng (133—192 A. D.) Deze was op een partij genoodigd. Het huis uaderend, hoorde hij het geluid van een luit. 't Was een oorlogstoon, uitdrukkend den wensch om te moorden. Te'ai, vreeszand gedood te zullen worden, keerde plotseling terug. De gasten en gastheer volgden hem, en ondervraagd, gaf Te'ai de verklaring van zijn gedrag. De gasten zeiden: „Toen je naderde, vatten wij de luit aan. Op een boom in den tuin zag wij een mantis, trachtend een cicade te vangen. Drie keer bereikte de mantis haar en driemaal faalde hij in zijn aanval. Wij vreesden, dat de mantis de cicade niet zou krijgen en deden daarom den krigstoon hooren.” Te'ai was hierdoor gerustgesteld.

Opmerkelijk is in dit citaat o. m. de uitspraak van den mantis „met dreigende ooggen” in verband met de mededeeling van den heer E. van Ameyden van Duym, dat dit insect „het boeze oog” heet in Spanje en op de Canarische eilanden.

Mogelijk was dat in het China der Han-periode ook het geval en zou de mantis-godeloosch tevens een amulet tot afweer van onheil zijn geweest.

Hoogachtend Uw Dw. Dr. Anne Hallema.

1) Hardnekkig verkeerd in het Nederlandsch vertaald door „Krekel.” 2) Dit zou kunnen duiden op het lot, dat 't mannetje wacht, als het niet zijn schuilplaats omlaag komt en door 't wijfje wordt ontvoerd.

Tijdschriften NOVA: Het nieuwe nummer van Magazine Nova, in een aardig omslag van B. J. v. d. Dool, opent met een bijdrage van onze in Amerika wonenden landgenoot Chr. van Aboude „Het laatste Schot” geheelen en verhalend hoe een oude grootvader wraak neemt op een bendeleider wegens moord op zijn kleinzoon. „Kapitein O'Hagan” beleeft het begin van een nieuw avontuur, dat er hoopvol uitziet en waarvan de volgende aflevering de ontknopping moet brengen.

Gerardo de Borgerac vertelt van „Een heel gewoon man”, die alleen maar zijn plicht doet, doch vooral ook daarbij zijn hersens goed gebruikt, terwijl Estet verslag uitbrengt van een „Tragi-Comedie in duplo.”

Van de vertalingen is vooral „De Voorbode” door O'Henry aardig. Het filmsupplement bevat o.m. bijdragen over Bing Crosby, Pola Negri en over „20.000 jaar in Sing-Sing” en „Josef Lanner en Johann Strauss.”

HET TOEKOMSTIG LEVEN.

Het October-nummer van dit Haagsche blad is gevergd, dat duidelijk een gestyleerde cicade 1) vertoont met ringvormige ooggen, een achterlijf, waarop een meander is getekend, en vienvleug, waarvan de aders geheel gelijk zijn aan de bladnerfachtige figuur op de cicadevleugels van een der Bambielen. Dit versieringsmotief van twee insecten heet: „Mantis vangt de cicade” en heeft den symbolischen zin van een Memento mori, dat aanspoort tot kordaatheid in den strijd zonder angst voor den dood, den drager van den goddeloosch vermannend: „Wees dapper als de mantis, vrees je vijand niet, maar gedank je cicade, weet te sterven 2) als de overzaggige mantis.” Boven dien illustreert dit jaden godeliersraad der Han-dynastie aardig een episode uit het leven van Te'ai Yoeng (133—192 A. D.) Deze was op een partij genoodigd. Het huis uaderend, hoorde hij het geluid van een luit. 't Was een oorlogstoon, uitdrukkend den wensch om te moorden. Te'ai, vreeszand gedood te zullen worden, keerde plotseling terug. De gasten en gastheer volgden hem, en ondervraagd, gaf Te'ai de verklaring van zijn gedrag. De gasten zeiden: „Toen je naderde, vatten wij de luit aan. Op een boom in den tuin zag wij een mantis, trachtend een cicade te vangen. Drie keer bereikte de mantis haar en driemaal faalde hij in zijn aanval. Wij vreesden, dat de mantis de cicade niet zou krijgen en deden daarom den krigstoon hooren.” Te'ai was hierdoor gerustgesteld.

Opmerkelijk is in dit citaat o. m. de uitspraak van den mantis „met dreigende ooggen” in verband met de mededeeling van den heer E. van Ameyden van Duym, dat dit insect „het boeze oog” heet in Spanje en op de Canarische eilanden.

Mogelijk was dat in het China der Han-periode ook het geval en zou de mantis-godeloosch tevens een amulet tot afweer van onheil zijn geweest.

Hoogachtend Uw Dw. Dr. Anne Hallema.

1) Hardnekkig verkeerd in het Nederlandsch vertaald door „Krekel.” 2) Dit zou kunnen duiden op het lot, dat 't mannetje wacht, als het niet zijn schuilplaats omlaag komt en door 't wijfje wordt ontvoerd.

Tijdschriften NOVA: Het nieuwe nummer van Magazine Nova, in een aardig omslag van B. J. v. d. Dool, opent met een bijdrage van onze in Amerika wonenden landgenoot Chr. van Aboude „Het laatste Schot” geheelen en verhalend hoe een oude grootvader wraak neemt op een bendeleider wegens moord op zijn kleinzoon. „Kapitein O'Hagan” beleeft het begin van een nieuw avontuur, dat er hoopvol uitziet en waarvan de volgende aflevering de ontknopping moet brengen.

Gerardo de Borgerac vertelt van „Een heel gewoon man”, die alleen maar zijn plicht doet, doch vooral ook daarbij zijn hersens goed gebruikt, terwijl Estet verslag uitbrengt van een „Tragi-Comedie in duplo.”

Van de vertalingen is vooral „De Voorbode” door O'Henry aardig. Het filmsupplement bevat o.m. bijdragen over Bing Crosby, Pola Negri en over „20.000 jaar in Sing-Sing” en „Josef Lanner en Johann Strauss.”

HET TOEKOMSTIG LEVEN.

Het October-nummer van dit Haagsche blad is gevergd, dat duidelijk een gestyleerde cicade 1) vertoont met ringvormige ooggen, een achterlijf, waarop een meander is getekend, en vienvleug, waarvan de aders geheel gelijk zijn aan de bladnerfachtige figuur op de cicadevleugels van een der Bambielen. Dit versieringsmotief van twee insecten heet: „Mantis vangt de cicade” en heeft den symbolischen zin van een Memento mori, dat aanspoort tot kordaatheid in den strijd zonder angst voor den dood, den drager van den goddeloosch vermannend: „Wees dapper als de mantis, vrees je vijand niet, maar gedank je cicade, weet te sterven 2) als de overzaggige mantis.” Boven dien illustreert dit jaden godeliersraad der Han-dynastie aardig een episode uit het leven van Te'ai Yoeng (133—192 A. D.) Deze was op een partij genoodigd. Het huis uaderend, hoorde hij het geluid van een luit. 't Was een oorlogstoon, uitdrukkend den wensch om te moorden. Te'ai, vreeszand gedood te zullen worden, keerde plotseling terug. De gasten en gastheer volgden hem, en ondervraagd, gaf Te'ai de verklaring van zijn gedrag. De gasten zeiden: „Toen je naderde, vatten wij de luit aan. Op een boom in den tuin zag wij een mantis, trachtend een cicade te vangen. Drie keer bereikte de mantis haar en driemaal faalde hij in zijn aanval. Wij vreesden, dat de mantis de cicade niet zou krijgen en deden daarom den krigstoon hooren.” Te'ai was hierdoor gerustgesteld.

Opmerkelijk is in dit citaat o. m. de uitspraak van den mantis „met dreigende ooggen” in verband met de mededeeling van den heer E. van Ameyden van Duym, dat dit insect „het boeze oog” heet in Spanje en op de Canarische eilanden.

Mogelijk was dat in het China der Han-periode ook het geval en zou de mantis-godeloosch tevens een amulet tot afweer van onheil zijn geweest.

Hoogachtend Uw Dw. Dr. Anne Hallema.

1) Hardnekkig verkeerd in het Nederlandsch vertaald door „Krekel.” 2) Dit zou kunnen duiden op het lot, dat 't mannetje wacht, als het niet zijn schuilplaats omlaag komt en door 't wijfje wordt ontvoerd.

Tijdschriften NOVA: Het nieuwe nummer van Magazine Nova, in een aardig omslag van B. J. v. d. Dool, opent met een bijdrage van onze in Amerika wonenden landgenoot Chr. van Aboude „Het laatste Schot” geheelen en verhalend hoe een oude grootvader wraak neemt op een bendeleider wegens moord op zijn kleinzoon. „Kapitein O'Hagan” beleeft het begin van een nieuw avontuur, dat er hoopvol uitziet en waarvan de volgende aflevering de ontknopping moet brengen.

Gerardo de Borgerac vertelt van „Een heel gewoon man”, die alleen maar zijn plicht doet, doch vooral ook daarbij zijn hersens goed gebruikt, terwijl Estet verslag uitbrengt van een „Tragi-Comedie in duplo.”

Van de vertalingen is vooral „De Voorbode” door O'Henry aardig. Het filmsupplement bevat o.m. bijdragen over Bing Crosby, Pola Negri en over „20.000 jaar in Sing-Sing” en „Josef Lanner en Johann Strauss.”

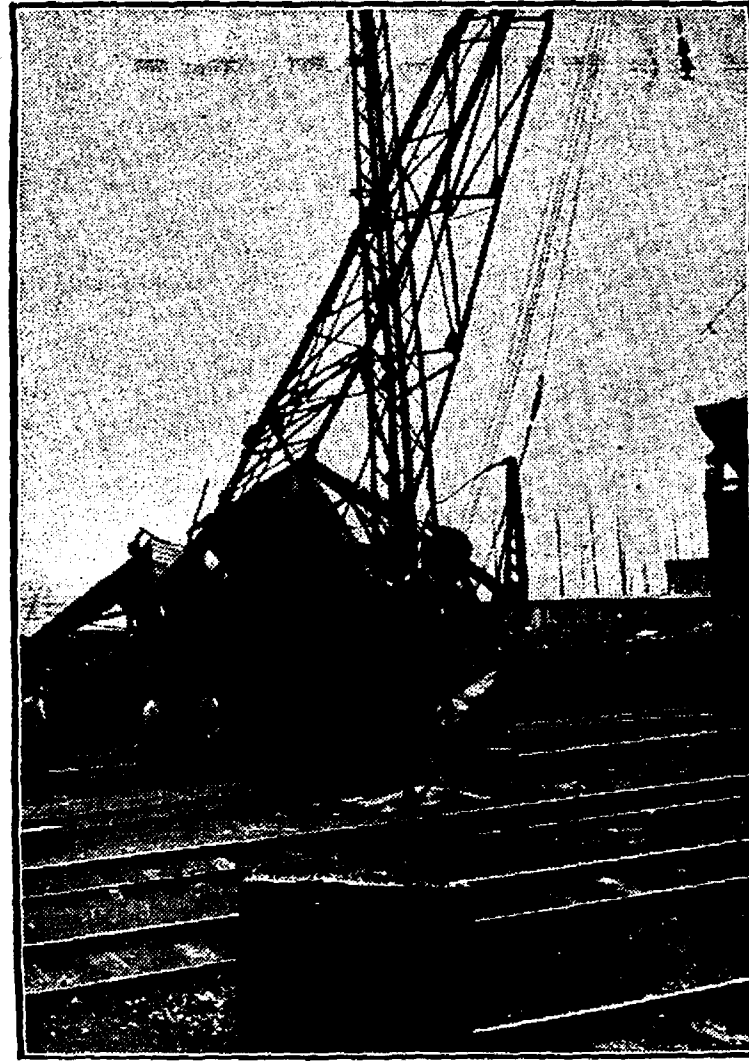
Hoogachtend Uw Dw. Dr. Anne Hallema.

1) Hardnekkig verkeerd in het Nederlandsch vertaald door „Krekel.” 2) Dit zou kunnen duiden op het lot, dat 't mannetje wacht, als het niet zijn schuilplaats omlaag komt en door 't wijfje wordt ontvoerd.

Tijdschriften NOVA: Het nieuwe nummer van Magazine Nova, in een aardig omslag van B. J. v. d. Dool, opent met een bijdrage van onze in Amerika wonenden landgenoot Chr. van Aboude „Het laatste Schot” geheelen en verhalend hoe een oude grootvader wraak neemt op een bendeleider wegens moord op zijn kleinzoon. „Kapitein O'Hagan” beleeft het begin van een nieuw avontuur, dat er hoopvol uitziet en waarvan de volgende aflevering de ontknopping moet brengen.

Gerardo de Borgerac vertelt van „Een heel gewoon man”, die alleen maar zijn plicht doet, doch vooral ook daarbij zijn hersens goed gebruikt, terwijl Estet verslag uitbrengt van een „Tragi-Comedie in duplo.”

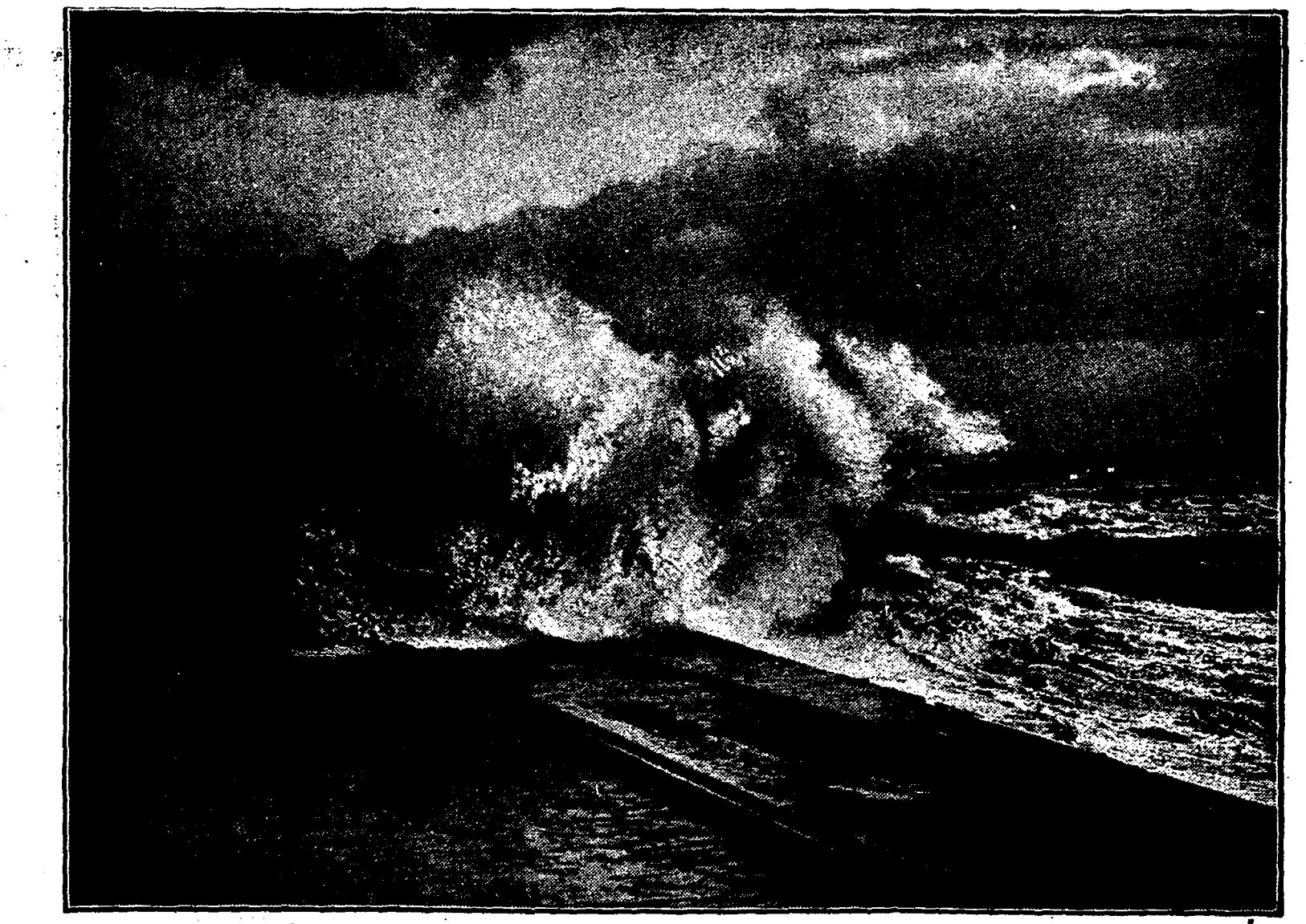
Van de vertalingen is vooral „De Voorbode” door O'Henry aardig. Het filmsupplement bevat o.m. bijdragen over Bing Crosby, Pola Negri en over „20.000 jaar in Sing-Sing” en „Josef Lanner en Johann Strauss.”

Te Amsterdam is gisteren door den heiligen storm een kolenkraan omgewaaid, waarbij de kraanrührer werd gewond. Men ziet hier de omgewaaidde kraan met op den voorgrond den gripper, die is afgerukt.

In de Harderwijkstraat (Zuiderparkbuurt) is het dak van een blok huizen door den storm in de tuinen gellingend.

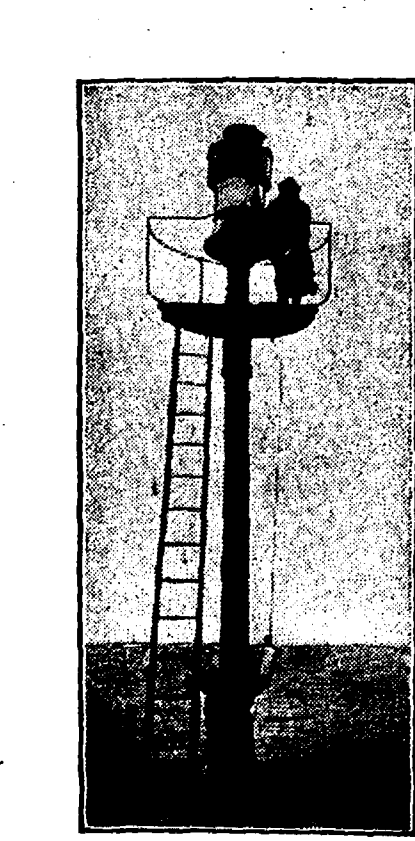
Ook rondom de IJmuidensche pier heeft de storm gisteren huishoudend. Deze foto toont het duidelijk aan.

Prinses Juliana heeft een bezoek gebracht aan het panderhuis aan de Troostlaan te Arnhem. Men ziet haar hier. Het huis verlaten, waarbij de sloepmannen naar toezichten.

De deelnemers aan het radio-congress te Amsterdam hadden bij hun eozure naar Middelburg nogal last van den heiligen storm.

Een priester-voortorenwachter op een eiland bij de Bretonsche kust.

Deelnemers aan den trottatje-wedstrijd van de Surry auto-club moeten de See, nabij Exford, doorvaren. Men ziet hier den heer Patrick in een Austin die bemoerlijk karsel verricht.